

[A. C. D. Petersen.]

ende Midler vender sig imod fordyrende Prisaftaler under alle de Former, hvorunder disse optræder, og man ønsker, at Lovgivningsmagten, Administrationen i Stat, Amt og Kommune samt private Organisationer og private Personer bør forstaa Tidens økonomiske Alvor og alle medvirke til, at den økonomiske Tilpasning finder Sted snarest muligt; jo før dette sker, des lettere vil det være for Samfundet at bære Fremtidens økonomiske Byrder.

Jeg vil heroverfor gerne rette det Spørgsmaal til Formanden for De samvirkende Husmandsforeninger .. er det ikke det ærede Medlem Hr. Holdgaard? (Afbrydelse). Naa, nej, det er for de jydsk Husmandsforeninger, men det er jo næsten en lige saa fin Placering som den anden: Hvad er det da for Organisationer, som det ærede Medlem mener skal iværksætte denne økonomiske Tilpasning? Er det de samvirkende Arbejderorganisationer, eller hvilke Organisationer er det? Naar jeg spørger det ærede Medlem Hr. Holdgaard, hvad han mener, at denne Passus dækker over, og naar jeg spørger det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, hvad han mener, saa er jeg slet ikke saa sikker paa, at de to Herrer er enige om, hvad den betyder, og en Resolution, der indeholder Udtryk, som den ene Part fortolker paa den ene Maade og den anden Part paa den stik modsatte Maade, den rækker ikke saa forfærdelig vidt.

Med Hensyn til Kravet om en Nedsættelse af Sparekasserenten saa har vi allerede tidligere beskæftiget os med dette Spørgsmaal, og jeg har før haft Lejlighed til fra dette Sted at sige, at jeg begriber ikke, at man ikke den Dag, man havde det store Landbrugsmøde, gik direkte til de paagældende Institutioner. Der er ikke Spor af Tvivl om, at der indenfor denne Forsamling var en Mængde Mænd, som sad i Ledelsen af de danske Sparekasser og maaske ogsaa Banker, og naar denne Forsamling krævede en saadan Nedsættelse af Sparekasserenten, hvorfor rettede man saa ikke Kravet direkte til de paagældende, og hvorfor stod de paagældende, som var med til at underskrive denne Resolution, saa ikke frem og sagde til Forsamlingen: Det er os, der staar for Styret af de danske Sparekasser, og nu rejser vi hjem og sætter Renten ned?

Nej, Sagen er den, at Kravet om Rentenedsættelse, det kan man naturligvis stille og raabe det ud for alle Vinde og til alle Sider, men at faa en saadan Nedsættelse effektueret, det er et Problem, der ikke løses alene af dem, der staar for Sparekas-

serne, det er et Problem, som angaar hele Kapitalanbringelsen i dette Land, og det er et Problem, for hvilket Kurserne for Kreditforeningsobligationerne er af overmaade stor Betydning. Der er ikke Spor af Tvivl om, at hvis Ledelsen af de danske Sparekasser nedsatte Sparekasserenten klækkeligt, saa vilde det kun betyde, at Midlerne forsvandt ud af Sparekasserne og blev anvendt til at købe Kreditforeningsobligationer for; saa vilde disse Kreditforeningsobligationer stige, og det vilde jeg for saa vidt anse for formaalstjenligt, men det vilde ikke gavne de Mennesker, som henvender sig til Sparekasserne for at opnaa Laan.

Jeg tager derfor ikke i Betænkning at sige, at de Krav, som nu fra forskellig Side er stillet om en Hjælp i Landbrugets Krisesituation, det er Krav af akkurat samme Værdi som dem, man har stillet saa mange Gange før fra Landbrugets ledende Organisationer og fra Landbrugets ledende Mænd. Man har stillet Krav om, at vi skal have Frihandel i dette Land, og man kan naturligvis være saa stærk, at man kan fremskaffe Frihandel i dette Land, for dette Lands eget Vedkommende, men man er ikke saa stærk, og man har ikke paa internationale Steder saa megen Indflydelse, at man ogsaa kan skaffe Frihandel paa de Omraader, hvor det interesserer os.

Og naar det ikke er muligt, saa er det, vi har at gøre — saaledes som jeg før har sagt, og saaledes som vi fra konservativ Side saa ofte har peget paa —, dette: at anlægge vor økonomiske Politik efter de samme Linier som de Lande, der er førende i Verdensøkonomien, anlægges, og naar vi gør dette, saa tager jeg ikke i Betænkning at sige, at saa vil Formaålet kunne naas at hjælpe Landbruget ud af Landbrugskrisen. Men hvis man ikke vil det, kan man komme med saa mange Lapperier, som man vil, saa nytter det ikke; lykkes det ikke at føre Landbruget gennem den Produktionskrise, som har medført et stort Kapitalforbrug, saa ødelægges det danske Landbrug, dets Produktion stagnerer, og det vil ikke mere fremskaffe den samme Varemengde, om end det maaske vil faa bedre Priser for Væremne, men samtidig bliver der ogsaa Arbejdsledighed indenfor Landbruget.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde, at Arbejdsledighed indenfor Landbruget ikke kan tænkes, thi Arbejdet vilde foregaa, uanset om det var lønnende eller ikke, ja, Landbruget vilde fortsætte sin Produktion, uanset om det fik nogen som helst Løn for sit Arbejde, men det tror jeg er at drive Sagen for vidt. Jeg tror for